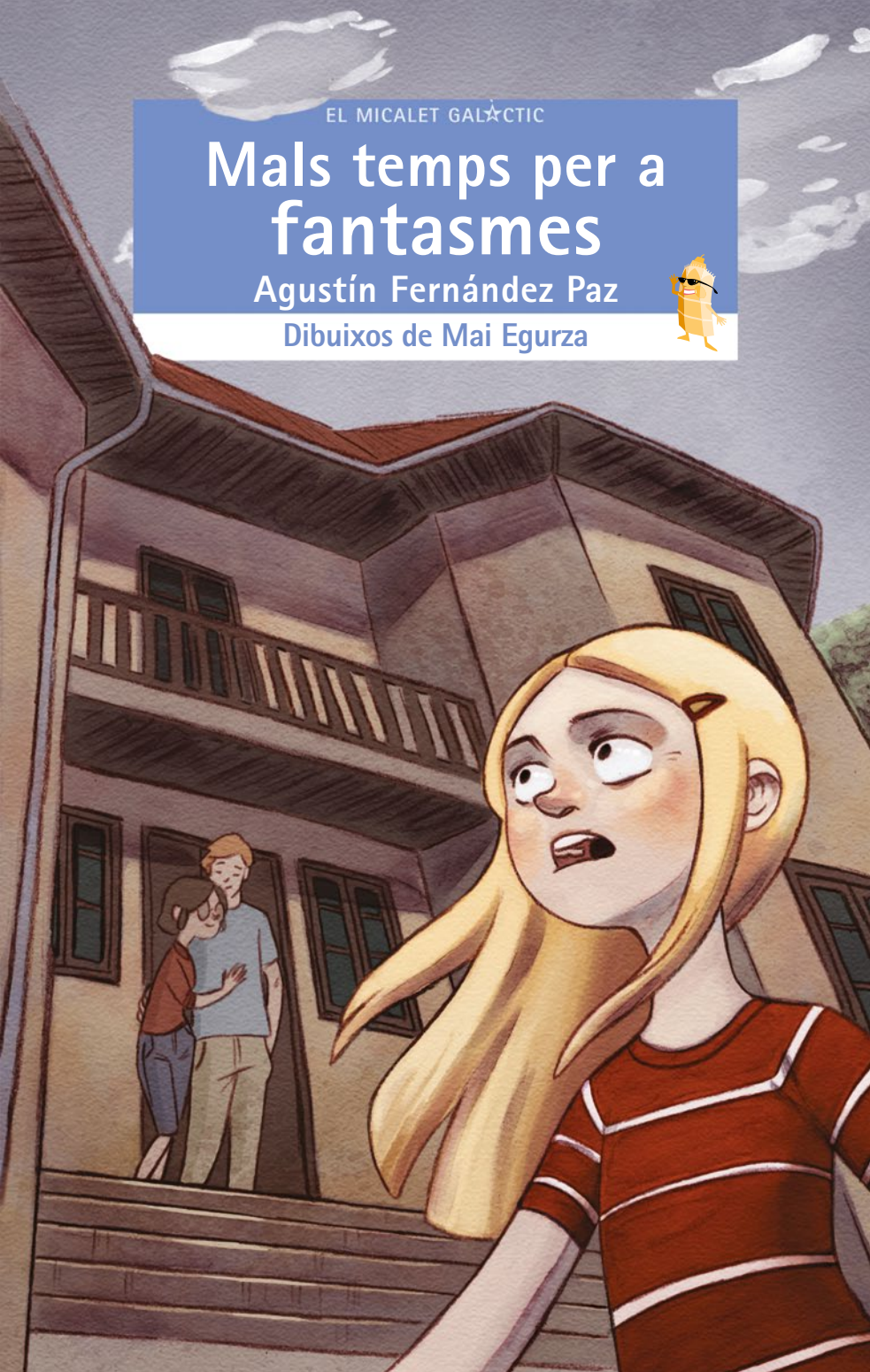

EL MICALET GALÀCTIC

Mals temps per a fantasmes

Agustín Fernández Paz

Dibuixos de Mai Egurza

1

Temps de mudances

Clara va aparcar el cotxe al costat de l'enorme camió de mudances. Després, va mirar la seua filla i, amb posat alegre, li va dir:

–Ací la tens: la nostra casa nova. Què et sembla?

Marta no va respondre a la pregunta de sa mare, però va baixar de seguida del cotxe i es va quedar dreta mirant la casa que s'aixecava, solitària, al seu davant. A aquella hora del migdia, amb el sol d'agost que il·luminava intensament el jardí, el porxo i la casa sencera, li resultava difícil imaginar que en un lloc com aquell pogueren haver passat els estranys fets que li havia explicat son pare i que li havien deixat una mescla de curiositat i desassossec al seu interior.

Des de fora, la casa li va semblar enorme i encara li ho va semblar més quan, seguint les passes de Clara, va pujar per l'escala del porxo i va entrar a l'ample rebedor. César, son pare, ja hi era, amb els homes de la mudança, que estaven acabant de descarregar totes les coses que havien portat amb el camió. Els mobles, les caixes i els paquets s'escampaven pertot arreu. Marta i sa mare caminaren evitant els objectes, com qui recorre els carrers d'un laberint, per a poder arribar a les escales que, des del rebedor, pujaven cap al primer pis.

Les escales acabaven en un espai semicircular del qual eixien dos passadissos orientats perpendicularment. Clara, seguida sempre per la seua filla, es va dirigir, amb pas decidit, cap a una porta que hi havia al final del passadís de la dreta.

—Obri-la —li va dir, a Marta.

La xiqueta va obrir la porta i va entrar en una habitació ampla i lluminosa, amb el sostre molt alt i amb un terra de velles taules de fusta. Davant la porta hi havia un balcó gran per on entrava la llum del sol, que ho omplia tot amb una claror que convidava a l'alegria.

—T'agrada el teu nou dormitori? Veritat que és preciós?

Clara mirava la seua filla, que s'havia quedat quieta enmig de l'habitació, sense saber què dir, encara que als ulls se li notava l'agradable sorpresa que li havia causat. De seguida, hi va afegir:

—Jo baixo a ajudar al pare, que encara hi ha molt a fer. I tu també ens has de donar un colp de mà; pots encarregar-te de fer que pugem ací dalt els mobles i les caixes que porten el teu nom.

La mare se'n va anar i Marta es va quedar sola a l'habitació. Era un espai enorme, més del doble de l'habitació que tenia al pis on havia viscut fins aquell moment, i la sensació d'amplitud encara era més gran perquè no hi havia mobles. Va seure a terra i contemplà aquell espai buit que havia de ser el seu nou territori. Era agradable sentir el contacte de les fustes del terra, tèbies per la calor del sol. Amb els ulls tancats, Marta va desitjar intensament ser feliç en aquella nova etapa, tan plena d'incerteses, que s'obria ara al seu davant.

De seguida va haver d'interrompre la meditació perquè els operaris de la mudança començaren a pujar totes les coses que anaven a les habitacions del primer pis. A la seua posaren els mobles que ja tenia al pis de Pontebranca: el llit, amb la tauleta de nit i l'armari; després, la taula de treballar, les dues cadires i els mòduls de la llibreria, i, finalment, la taula amb l'ordinador que havia sigut de sa mare i que aquesta li havia regalat quan se'n va comprar un de més potent. Els mobles, en aquell espai tan gran, semblaven molt més menuts que abans, com si s'hagueren encongit durant el trasllat a la casa nova.

A més, els homes van deixar dins l'habitació sis caixes que portaven escrit el seu nom, MARTA, amb

grans lletres roges. Les mateixes caixes que, només dos dies abans, ompliren entre Clara i ella, una vesprada amarga que Marta preferia no recordar. Dins les caixes hi havia la seua roba, els seus llibres i els joguets vells de quan era menuda, a més d'altres objectes que guardava al dormitori de la casa de Pontebranca, el lloc on havien viscut des que ella en tenia memòria.

Va passar les últimes hores de la vesprada posant les coses al seu lloc nou, amb escapades freqüents a les altres habitacions de la casa. Pertot arreu hi regnava el mateix desordre: caixes obertes, roba per damunt de les taules i les cadires, munts de llibres, objectes escampats pels llocs més impensables... Però, a poc a poc, tot va anar trobant el seu lloc; a l'hora de sopar, cada cosa era ja al seu lloc i a penes quedaven alguns llibres i algunes carpetes per terra.

Per celebrar-ho, van eixir a sopar fora; a la nevera encara no hi havia res i, a més, tenien ganes de conèixer el lloc on havien de viure. Van anar amb cotxe i, al cap d'un quart, arribaren al centre de la ciutat. Soparen en un restaurant menut i acollidor, situat en una plaça on creixen uns castanyers d'Índia enormes. Per a Marta, menjar fora sempre era una festa; li feia il·lusió poder triar entre tants plats com hi havia en una carta, imaginar què hi havia al darrere d'aquella corrua de noms, sobretot atractiva en arribar a les postres.

Mentre sopaven, no parà de parlar, com els seus pares. Els tres semblaven contagiats per l'emoció del

canvi. César no parava de fer bromes sobre la casa, de repetir i ampliar les anècdotes que els havia contat feia uns dies, quan formalitzaren el trasllat. La mare reia i Marta també, encara que, per dins, no acabava d'entendre per què, amb tantes cases com hi havia a la ciutat per a escollir, els seus pares havien triat aquella, de la qual els havien contat tantes històries estranyes i inquietants.

Quan va acabar de col·locar els llibres als prestatges, Marta va mirar el rellotge que tenia damunt la tauleta de nit. Ja eren més de les onze i mitja, era hora d'anar pensant a dormir. Sabia molt bé que ja s'hauria d'haver gitat, li sobraven raons per a estar cansada, després d'un dia tan agitat. Però no tenia gens de son i encara sentia per dins l'excitació que l'acompanyava des de bon matí. A més, la conversa del sopar semblava que no volia anar-se'n del seu cap. «El pare tot ho converteix en una broma», va pensar. «Però, a mi, no em fa gens de gràcia. Espere que siga veritat que no hi ha cap motiu per a espantar-se.»

Marta va decidir no fer cas de l'hora, el llit podia esperar una miqueta més. Encara escoltava les veus dels seus pares, que devien estar acabant de col·locar algunes coses. Va pensar d'anar a ajudar-los, però sabia que tornarien a enviar-la a l'habitació perquè havia de dormir.

Seria millor escriure a Milena. Les promeses es fan per complir-les i Marta, en dir-li adéu, li havia dit que li escriuria així que arribara. I, ben mirat, encara no era mitjanit, arribava just a temps d'acomplir la promesa.

Va agafar la carpeta on guardava els folis de paper de carta. En va triar uns d'un joc que li havien regalat pel seu aniversari, de color blau clar, on s'endevinava un fons d'arbres i muntanyes nevades. Va encendre la làmpada de damunt la taula, va agafar el bolígraf i s'hi va posar a escriure.

Benvolguda Milena,

Saps que aviat tocaran les dotze de la nit? L'hora de les bruixes! Segur que tu ja fa més d'una hora que dorms! Però jo et vaig prometre que t'escriuria així que arribara i ací em tens, disposada a contar-te totes les coses que m'han passat en aquests dos dies.

Ja som a la casa nova. Anit dormírem en un hotel, mentre esperàvem que avui vinguera el camió de les mudances. Hauries d'haver vist com estava tot quan arribàrem, ni tan sols podíem caminar entre les caixes! No saps la faena que hem tingut per posar cada cosa al seu lloc!

La casa és gran i molt bonica, segur que t'agradarà. Els meus pares diuen que va ser una sort trobar-ne una tan ben situada i tan barata. És als afores, just al costat d'un parc molt gran. Des del meu dormitori

només hi veig arbres, és com si visquérem enmig del camp i no en una ciutat.

Ma mare és qui més contenta està perquè ací podrà instal·lar el telescopi. Si haguérem llogat un pis, encara que tinguera terrat, ella diu que no podria veure bé les estrelles, perquè a la ciutat hi ha massa llums. Però ací, als afores i amb el parc tan a prop de nosaltres, la foscor que hi ha ara és encara més intensa que la de les nits de Pontebanca.

Et parle de la foscor i, sense voler, em tornen al cap totes les històries que m'ha contat mon pare. Ja ho saps: la mania que la casa està embruixada. Diuen que algunes famílies que van viure ací hagueren de suportar successos poc corrents: sentien sorolls estranys, els mobles es movien, els llums s'apagaven sols...

El pare se'n riu, d'aquestes històries, ell no creu res de tot això que li han contat. Assegura que els fantasmes començaren a desaparèixer quan es va inventar la llum elèctrica i que els fenòmens estranys només són temors que porta dins la gent. Suppose que deu ser com ell diu, però la veritat és que ara mateix, a les dotze de la nit i amb tot el parc a fosques, em fa la impressió que jo també tinc una miqueta de por.

Serà millor que et parle d'unes altres coses! Passarem ací la resta de l'estiu, no sé què hi faré tant de temps sola. Ma mare diu que he de trobar amigues noves ací, que em resultarà fàcil quan comencen les classes i conega altres xiques. Suppose que té raó i que

acabaré trobant-ne. Però fer amigues noves no vol dir que haja d'abandonar les que ja tinc. Sé molt bé que us trobaré a faltar a totes les de la quadrilla, però sobretot a tu, que per això ets la meua millor amiga.

Està a punt de tocar la una i tinc son. I ja no sé què més contar-te, de manera que ja acabe. Em sembla que és la carta més llarga que he escrit en la vida!

Molts, molts besos, de la teua amiga.

Marta

Marta va triar un sobre que feia joc amb el paper, sabia que a Milena li agradaria rebre una carta tan bonica. Va doblegar els folis i els va posar dins del sobre; després va passar la llengua per les vores impregnades de goma i el va tancar. Finalment, va escriure el nom i l'adreça de la seua amiga i va posar en el remitent la seua adreça nova: Avinguda del Parc, 17. Una adreça que no era la de Pontebanca, que estava acostumada a escriure; però ara s'havia d'acostumar a la nova, i esperar que, amb el pas del temps, li resultara familiar.

Va decidir posar-se al llit, encara que la son continuava sense vindre-li. Abans de gitar-se, va obrir les dues portes del balcó i va guaitar a l'exterior. Era una serena nit d'estiu, sense gens de vent, i tota l'extensió del parc resplendia sota la claror de la lluna. Més enllà, a la llunyania, brillaven els llums de la ciutat. Va mirar el cel, acollidor i ple d'estrelles. En contemplar aquells puntets brillants, va desitjar que

sa mare instal·laria de seguida el telescopi al terradet de la part de darrere. Sabia que allò contribuiria a fer que la vida a la casa nova s'assemblara més a la que feien a Pontebanca.

Al cap d'una estona, Marta tancà les portes del balcó i es va gitar. Va agafar *El Hobbit*, la novel·la que havia començat la nit anterior a l'hotel, i va llegir fins que començà a notar que se li tancaven els ulls i ja no sabia què llegia. Aleshores va apagar el llum i es disposà a dormir. Encara no hi havia cortines i havia oblidat abaixar la persiana. La llum de la lluna entrava pels vidres i les ombres dels arbres arribaven al fons del dormitori, com si foren estranys braços trencats.

No va poder evitar que, una vegada més, li vingueren al cap totes les històries que havia escoltat sobre la casa. Per què no dormia, si tenia tanta son? Per què, de nits, tot li semblava més terrible? «Ja hauria de ser de dia!», va pensar, mentre tractava de llevar-se del cap aquella sensació de desassossec.

Quan ja començava a endormiscar-se, un soroll sec la va despertar. Al mateix temps, va notar un corrent d'aire fred que li arribava a la cara i que li va fer obrir els ulls. Les dues portes del balcó acabaven de tancar-se amb un gran estrèpit. «El vent», va pensar Marta, quan va comprendre què passava. «Deu ser que, abans, he deixat el balcó mal tancat i el vent l'ha obert.»

Però la por tornava a rondar-li el cap. Va tractar de tranquil·litzar-se, de calmar el cor, que li bategava veloç, dins del pit. Una forta inquietud la va envair, unida a la sensació que era sola en aquella habitació, en aquella casa, en aquella ciutat desconeguda. Va notar que li naixien unes intenses ganes de plorar, però s'hi va refer de seguida; no s'havia de deixar dominar per uns temors ridículs, estava clar que només el vent podia haver fet aquell soroll.

Va encendre el llum i es va alçar del llit. Amb pas ferm, va anar al balcó i va guaitar. No s'hi movia ni una sola fulla dels arbres, no corria ni un bri de vent. «És estrany! Devia ser una ràfega sobtada, de les que provoca la calor. Què havia de ser, si no?»

Tornà a tancar les dues portes del balcó i es va assegurar que, ara, estaven ben tancades amb el pestell. Al llit, hi va restar immòbil una estona, amb els ulls oberts i les orelles alerta. Els seus pares ja es devien haver gitat i la casa era en silenci. En silenci? Com més atenció hi parava, més sorolls estranys sentia Marta. Tractava d'identificar l'origen de cada so i deia que era normal que els escoltara; al cap i a la fi, aquell era un edifici antic i, com afirmava son pare, les cases velles solen fer sorolls.

Tot d'una, es va quedar paralitzada per la por. Acabava de sentir un so diferent, un soroll somort, com si arrossegaren un moble pel terra. Un soroll llunyà, però que no venia de fora. Alguna cosa es movia dins

la seua habitació! El cor li batejava amb més força encara, li feia la impressió que els batecs del cor es devien sentir a tots els racons de la casa. Mentrestant, el soroll continuava, encara que Marta no hauria sabut dir de quina part de l'habitació procedia.

Novament, les dues portes del balcó es tornaren a obrir i colpejaren molt fort la paret. Marta va notar el vent a la cara, una ràfega freda com la d'una vesprada de tardor. No hauria sabut explicar per què, però li va semblar que no era només el vent això que entrava pel balcó, que hi havia alguna cosa... o algú més, que l'acompanyava en aquella habitació.

Marta estava paralitzada. No sabia què fer. Volia cridar, però no gosava fer-ho. Ni tan sols gosava respirar. «No és així com diuen que es queden els ocells quan veuen un falcó?», va pensar, morta de por. Aleshores, fent un moviment sobtat, va aixecar la manta amb les dues mans i va amagar el cap davall dels llençols. S'hi va quedar així, quieta, com un animal acorralat que s'amaga al cau mentre l'enemic l'espera fora. Va estar atenta a qualsevol so durant un temps que se li va fer interminable, sense gosar, ni tan sols, a traure una mà fora del refugi del llit. I així, amb el balcó obert, es va adormir, completament embolicada amb la roba del llit, que va ser com la va trobar sa mare l'endemà, quan va entrar al dormitori per despertar-la.